

Книгата на Даниил — сто шестдесет и първа

Ролята на Рим в утвърждаването на видението на библейското пророчество: Подробно изследване на единадесета глава от Даниил

Jeff Pippenger

2024-03-27

Видението от единадесета глава на Даниил е главната отправна точка за всички видения на библейското пророчество, а видението на единадесета глава е установено чрез символа на Рим.

И в онези времена мнозина ще въстанат против южния цар; и насилниците измежду твой народ ще се въздигнат, за да утвърдят видението; но ще паднат. Даниил 11:14.

Джоунс разглежда предходния стих по следния начин:

„Когато аморейците бяха изпълнили мярката на своето беззаконие, мястото им бе дадено на Израил, Божия народ. Когато Израил, следвайки пътя на езичниците, изпълни също чашата на беззаконието, Бог издигна вавилонското царство и отне всичко. Когато Вавилон бе изпълнил чашата на своето беззаконие, властта бе прехвърлена на Персия. И когато ангелът бе отвърнат поради нечестието на персите, тогава идва князът на Гърция и го помита.“

„И докога щеше да продължи властта на Гърция? Кога трябваше да бъде съкрушена? „Когато престъпниците достигнат пълнотата си.“ Този народ стои, докато не изпълни мярката на своето беззаконие, и тогава властта се предава на друго царство. Властта, на която тя беше предадена, беше римската, както научаваме от Данаил 11:14. „И в ония времена мнозина ще въстанат против южния цар; също и разбойническите чеда на твой народ ще се надигнат, за да утвърдят видението; но ще паднат.“ Този народ е посочен като народ на разбойници — чеда на разбойници, както казва бележката в полето на текста.

„Това са онези, на които царството сега се дава, и за какво? — „Синовете на грабителите ще се възвисят, за да утвърдят видението.“ Когато този народ се появи на сцената, тогава се явява онова, което утвърждава видението, онова, което е един велик предмет на видението, единният главен ориентир в линията на видението, което Бог е дал чрез пророците за всички времена.“ А. Т. Jones, *The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries*, 6.

Джоунс казва, че когато римската сила „излиза на сцената, тогава навлиза онова, което установява“ ... „линията на видение, която Бог е дал чрез пророците за всички времена“. В историята на Милър протестантите учеха, както сега учи адвентизмът на Лаодикия, че разбойниците от твой народ представляват Антиох Епифан, един селевкидски цар, който управлявал от 175 до 164 г. пр. Хр. Той беше член на династията на Селевкидите, която беше една от гръцките държави наследници, възникнали от разпадането на империята на

Александър Велики. Разногласието по този въпрос беше толкова конкретно в милеритската история, че отъждествяването на Антиох Епифан е представено върху пионерската карта от 1843 година.

Позоваването на Антиох на схемата представлява единственото позоваване на нещо, което не се намира в Божието пророческо Слово. То е там, за да опровергае лъжливите учения на протестантите от онзи период, които сега са лъжливото учение на лаодикийския адвентизъм. Дали Уилям Милър е разбирал дълбочината на значението на това да се разбере, че Рим е земната сила, която установява „линията на видение, която Бог е дал чрез пророците за всички времена“, е съмнително, но това е било достатъчно ясно, за да защити убедително факта, че Рим установява видението.

Където няма видение, народът загива; а който пази закона, блажен е той. Притчи 28:14.

Соломон записва, че където няма видение, народът загива, а еврейската дума „видение“ в четиринадесети стих е същата, както в Соломоновата притча. Видението е въпрос на живот и смърт, а „видението“ е установено чрез символа на Рим. Думата „видение“ в четиринадесети стих е същата дума за видение в Авакум, втора глава.

Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво да отговоря, когато бъда изобличен. И Господ ми отговори и каза: Напиши видението и го изложи ясно на плочи, за да може да тича оня, който го чете. Защото видението е още за определеното време; но към края ще проговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее. Авакум 2:1–3.

Думата „изобличен“ в първия стих означава „спорил се с“. Уилям Милър беше стражът, поставен на кулата в историята на движението на първия и втория ангел; и когато в пророческата символика той попита какво трябва да отговори в спора на своята история, му бе казано да запише видението, което се утвърждава чрез символа на Рим. В съгласие с този факт, когато милеритите изработиха пионерската карта от 1843 г. в изпълнение на тези три стиха от Авакум, те дадоха препратка към самото сърце на спора, в който бяха въвлечени. Без съмнение те не разбираха, че тяхната препратка към безумния довод, че Антиох Епифан е силата, която установява видението, представя спора от втора глава на Авакум; но сестра Уайт каза, че тази карта е била „направлявана от ръката на Господа и не бива да бъде изменяна“, така че препратката към спора върху картата беше от Божията ръка.

Милеритите стигнаха до правилното разбиране, че първото разочарование на 19 април 1844 г. постави началото на времето на забавянето, споменато от Авакум, а също и в Матейовата притча за десетте девици. Те също така разбраха, че тези две пророчества са пряко свързани с дванадесета глава на Езекиил, където Езекиил посочва период от време, през който ще настъпи изпълнението на всяко видение. Думата „видение“ е същата еврейска дума, която разглеждаме сега. Ето защо Джоунс е прав, когато заявява: „Когато“ Рим „се появи на сцената, тогава навлиза онова, което утвърждава видението, онова, което е един велик предмет на видението, главният ориентир в линията на видението, която Бог е дал чрез

пророците за всички времена.“ Рим утвърждава цялото видение на Божието пророческо Слово, и по-конкретно именно върху Рим е изградена цялата структура на единадесета глава.

Когато сестра Уайт се позовава на окончателното изпълнение на единадесета глава на Даниил и заявява, че „голяма част от историята, която се е осъществила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори“, тя посочва, че историите в единадесета глава, които вече са били изпълнени, са били образ на последните стихове от единадесета глава на Даниил. Предметът на последните стихове на единадесета глава е северният цар, който там представлява съвременния Рим. Следователно историите от единадесета глава на Даниил, които се повтарят, са истории, които представляват Рим.

В последните шест стиха на единадесета глава съвременният Рим (царят на север) завладява три географски сили. В четиридесети стих той завладява царя на юг (бившия Съветски съюз през 1989 г.), славната земя (Съединените щати при скоро настъпващия неделен закон) и Египет (целия свят, представен чрез Организацията на обединените нации). В Даниил 11 езическият Рим е представен като завладяващ три географски сили, за да овладее тогава познатия свят, а след това папският Рим е представен като завладяващ три географски сили, за да овладее земята.

Езическият Рим е споменат за пръв път в главата в стих четиринадесети, за да бъде обозначен като символа, който утвърждава видението, но възходът му към власт не се разглежда до стих шестнадесети. Царството на Александър Велики беше разделено на четири части в изпълнение на Божието пророческо Слово, но тези четири части бързо се обединиха в два основни противника, които в пророческия разказ, продължаващ до заключението на главата, са обозначени или като южния цар, или като северния цар. В стих четиринадесети се споменава въздигащата се сила на Рим като силата, която би утвърдила видението, но предметът, който се разглежда, са борбите между остатъците от царството на Александър, представени от северния и южния цар.

В петнадесети стих тези двама царе все още са въввлечени в своята борба и северният цар надделява. Но в шестнадесети стих се явява Рим и стихът казва: „А който дойде против него“, което означава, че когато Рим дойде против северния цар, който току-що е надделявал над южния цар, северният цар няма да може да устои пред Рим. Рим надделява и в шестнадесети стих Рим трябваше също да застане в прекрасната Юдейска земя. В седемнадесети стих Рим ще „насочи лицето си да влезе със силата на цялото си царство“. Той покори северния цар, който не можеше да устои пред него, след това покори Юда, а после навлезе в Египет.

И в онези времена мнозина ще се надигнат против южния цар; и насилниците измежду твоя народ ще се възвисят, за да утвърдят видението; но ще паднат. И така, северният цар ще дойде, ще издигне насип и ще превземе най-укрепените градове; и южните сили няма да устоят, нито избраният му народ, нито ще има сила да се противи. Но онзи, който идва против него, ще постъпва според волята си, и никой няма да устои пред него;

и ще застане в славната земя, която от ръката му ще бъде погълната. Той още ще насочи лицето си да влезе с мощта на цялото си царство, и праведни с него; така ще стори; и ще му даде дъщерята на жените, за да я погуби; но тя няма да застане на негова страна, нито ще бъде за него. Даниил 11:14–17.

Побеждаването, представено в тези стихове, е изпълнение на осма глава от Даниил.

И от единия от тях излезе един малък рог, който нарасна твърде много към юг, към изток и към прекрасната земя. Даниил 8:9.

Малкият рог от стих девети е езическият Рим, а стих девети посочва, в съгласие със стихове четиринадесети до седемнадесети от единадесета глава, че езическият Рим щеше да завладе три географски области, когато поемаше властта над света. Тези области бяха югът (Египет), изтокът (Сирия, северният цар) и прекрасната земя (Юдея). Историята от стихове шестнадесети и седемнадесети предобразява историческото тристепенно завладяване от съвременния Рим в стихове четиридесети до четиридесет и трети, защото, както заявява сестра Уайт: „Голяма част от историята, която се е осъществила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори.“

„Макар че Египет не можеше да устои пред Антиох, северния цар, Антиох не можеше да устои пред римляните, които сега излязоха против него. Нито едно царство вече не бе в състояние да се съпротивлява на тази надигаща се сила. Сирия бе завладяна и присъединена към Римската империя, когато Помпей, през 65 г. пр. Хр., лиши Антиох Азиатик от владенията му и превърна Сирия в римска провинция.“

„Същата сила трябваше също да застане в Светата земя и да я погълне. Рим се свърза с Божия народ, юдеите, чрез съюз през 162 г. пр. Хр., от която дата заема видно място в пророческия календар. Той обаче не придоби власт над Юдея чрез действително завоевание до 63 г. пр. Хр.; а това стана по следния начин.“

„При завръщането на Помпей от похода му срещу Митридат, цар на Понт, двама съперници, Хиркан и Аристовул, се бореха за престола на Юдея. Делото им бе отнесено пред Помпей, който скоро съзря неправдата в претенциите на Аристовул, но пожела да отложи решението по въпроса до след дълго жадувания от него поход в Арабия, като обеща тогава да се върне и да уреди делата им според онова, което би се сторило справедливо и уместно. Аристовул, прониквайки в истинските чувства на Помпей, побърза да се върне в Юдея, въоръжи поданиците си и се приготви за енергична отбрана, решен на всяка цена да задържи короната, която предвиждаше, че ще бъде присъдена другиму. Помпей неотстъпно последва беглеца. Когато се приближи към Йерусалим, Аристовул, започвайки да се разкайва за поведението си, излезе да го посрещне и се постара да уреди нещата, като обеща пълно подчинение и големи суми пари. Помпей, приемайки това предложение, изпрати Габиний начело на отряд войници да получи парите. Но когато този генерал-лейтенант пристигна в Йерусалим, намери портите затворени пред него и от върха на стените му бе казано, че градът няма да се придържа към споразумението.“

„Помпей, за да не допусне да бъде измамен по този начин безнаказано, окова в желяза Аристовул, когото държеше при себе си, и незабавно потегли против Йерусалим с цялата си войска. Привържениците на Аристовул бяха за това да отбраняват града; а тези на Хиркан — да отворят портите. Последните, като бяха мнозинство и надделяха, дадоха на Помпей свободен достъп в града. Тогава привържениците на Аристовул се оттеглиха на храмовата планина, напълно решени да защитават това място, както Помпей беше решен да го превземе. В края на три месеца в стената бе направен пролом, достатъчен за щурм, и мястото бе превзето с острието на меч. В ужасното клане, което последва, бяха избити дванадесет хиляди души. Покъртителна гледка било, отбелязва историкът, да се видят свещениците, заети в това време с божествената служба, които със спокойна ръка и непоколебима решимост продължавали обичайното си дело, привидно несъзнаващи дивия смут, макар че навсякъде около тях техните приятели бивали избивани и макар че често собствената им кръв се смесвала с кръвта на техните жертви.“

„След като сложи край на войната, Помпей разруши стените на Йерусалим, прехвърли няколко града от юрисдикцията на Юдея към тази на Сирия и наложи данък на юдеите. Така за първи път Йерусалим бе поставен чрез завоевание в ръцете на онази сила, която щеше да държи „прекрасната земя“ в желязната си хватка, докато не я погълне напълно.

„Стих 17. И той ще насочи лицето си да влезе със силата на цялото си царство, и праведни с него; така ще направи; и ще му даде дъщерята на жените, за да я погуби; но тя няма да устои на негова страна, нито ще бъде за него.“

„Епископ Нютон предлага и друг прочит на този стих, който изглежда по-ясно изразява смисъла, както следва: „Той също ще насочи лицето си, за да влезе със сила в цялото царство.“ Стих 16 ни доведе до завладяването на Сирия и Юдея от римляните. Рим по-рано беше завладял Македония и Тракия. Египет сега беше всичко, което оставаше от „цялото царство“ на Александър, неподчинено на римската власт, и тази власт сега насочи лицето си да влезе със сила в тази страна.“ Урия Смит, *Daniel and the Revelation*, 258–260.

Вече отбелязахме неведнъж в тези статии как тридесети и тридесет и първи стих на Даниил единадесета глава съответстват на четиридесети и четиридесет и първи стих, а историята на тридесети и тридесет и първи стих също съответства на изскубването на трите рога.

Вглеждах се в роговете, и ето, между тях се издигна друг, малък рог, пред който три от първите рога бяха изтръгнати с корените; и ето, на този рог имаше очи като човешки очи и уста, която говореше големи неща. ... И за десетте рога, които бяха на главата му, и за другия, който се издигна и пред който три паднаха; именно за онзи рог, който имаше очи и уста, която говореше твърде големи неща, и чийто вид беше по-надменен от този на другарите му. Даниил 7:8, 20.

Както Даниил, осма глава, девети стих, представя трите географски области на завоевание, които утвърдиха езическия Рим на престола, така и изкореняването на роговете (представляващи херулите, остготите и вандалите) представя трите географски области на

завоевание, които утвърдиха папския Рим на престола. И двете тези истории съответстват на стихове четиридесет до четиридесет и три от Даниил 11, а изкореняването на трите рога съответства на историята в стихове тридесет и тридесет и едно.

„СТИХ 8. Разглеждах роговете, и ето, между тях се издигна друг малък рог, пред който три от първите рогове бяха изтръгнати с корен; и ето, в този рог имаше очи като човешки очи и уста, говореща надменни неща.“

„Даниил разглеждаше роговете. Между тях се появиха признаци на едно странно движение. Един малък рог (отначало малък, но след това по-могъщ от другарите си) се издигна между тях. Той не се задоволяваше спокойно да намери свое собствено място и да го заеме; трябваше да изтласка някои от другите и да узурпира местата им. Три царства бяха изтръгнати пред него. Този малък рог, както по-нататък ще имаме случай да отбележим по-подробно, беше папството. Трите рога, изтръгнати пред него, бяха херулите, остготите и вандалите. А причината, поради която бяха изтръгнати, беше, че се противопоставяха на учението и претенциите на папската йерархия, а следователно и на върховенството в църквата на римския епископ.“

„И „в този рог имаше очи като човешки очи и уста, говореща надменни думи“ — очите са подходящ символ на проникателността, проникновението, хитростта и предвидливостта на папската йерархия; а устата, говореща надменни думи, е подходящ символ на високомерните претенции на римските епископи.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 132–134.

Именно Рим установява видението на библейското пророчество, и особено видението на Даниил, глава единадесета. В тази глава голяма част от пророческата история, която бе изпълнена преди милеритското движение, трябваше да се повтори в последните шест стиха на Даниил 11. Завладяването на трите географски препятствия, което утвърди както езическия, така и папския Рим на престола, е представено в глава единадесета, и тези две представяния са образ на времето, когато съвременният Рим отново се утвърждава на престола. Именно Рим установява видението, а Павел посочва, че папският Рим се разкрива в своето време.

Никой да не ви измами по никакъв начин; защото този ден няма да настъпи, докато не дойде първо отстъплението и не се открие човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и превъзнася себе си над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение; тъй че той, като Бог, седи в Божия храм и представя себе си за Бог. Не помните ли, че още когато бях при вас, ви казвах това? И сега знаете онова, което го възпира, за да се открие в своето време. 2 Солунци 2:3–6.

Папството зае престола като петото царство в библейското пророчество през 538 година, и мнозина, които разглеждат шести стих, без съмнение биха приели, че Павел има предвид, че „Папството щеше да бъде разкрито през 538 г.“ Това може да е вярно, но е най-малкото второстепенна истина в онова, което Павел посочваше. Павел, както всички пророци, говори повече за последните дни, отколкото за своето собствено време. Той се отнасяше до това как папството щеше да бъде разкрито пророчески, защото като пророк беше в съгласие

с всички останали пророци. Ред по ред, онези, които нямат видението, загиват, а онези, които нямат видението, нямат видението, защото не знаят какво установява видението. Да се знае, че Рим установява видението, е разбиране на живот и смърт. Павел, в съгласие с другите пророци, посочва, че онова, което разкрива папския Рим, който е Римът на последните дни, е „неговото време“. Пророческото „време“, свързано с Рим, е онова, което разкрива какво и кой е Рим.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Апостол Павел, във второто си послание до солунците, предсказва великото отстъпление, което щеше да доведе до установяването на папската власт. Той заяви, че денят Христов няма да настъпи, „докле първо не дойде отстъплението и не се открие човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и превъзнася над всичко, що се нарича Бог или на което се отдава поклонение, така щото той като Бог седи в Божия храм, представяйки себе си за Бог“. И още, апостолът предупреждава братията си, че „тайната на беззаконието вече действа“. 2 Солунци 2:3, 4, 7. Още в онази ранна епоха той виждаше как в църквата се промъкват заблуди, които щяха да подготвят пътя за развитието на папството.

„Малко по малко, отначало скришом и безшумно, а после и по-открито, когато нарасна в сила и завладя умовете на хората, „тайната на беззаконието“ продължи своето измамно и богохулно дело. Почти незабележимо обичаите на езичеството си проправиха път в християнската църква. Духът на компромис и приспособяване бе за известно време възпиран от жестоките гонения, които църквата понасяше при езичеството. Но когато преследването престана и християнството навлезе в дворовете и дворците на царете, тя остави смирената простота на Христос и Неговите апостоли за помпозността и гордостта на езическите жреци и владетели; и вместо Божиите изисквания тя въведе човешки теории и предания. Привидното обръщане на Константин в началото на четвърти век предизвика голяма радост; и светът, прикрит с форма на праведност, влезе в църквата. Сега делото на покварата бързо напредваше. Езичеството, макар и привидно победено, стана победител. Неговият дух владееше църквата. Неговите учения, обреди и суеверия бяха включени във вярата и богослужението на изповядващите се за последователи на Христос.“

„Този компромис между езичеството и християнството доведе до развитието на „човека на греха“, предсказан в пророчеството като противящ се и възвеличаващ себе си над Бога. Тази гигантска система на лъжерелигия е шедьовър на сатанинската сила — паметник на неговите усилия да се възкачи на престола, за да управлява земята според своята воля.“ Великата борба, 49, 50.